

Arrest

nr. 272 222 van 3 mei 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. UFITEYEZU
Broustinlaan 37 / 1
1090 JETTE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 25 oktober 2021 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 31 augustus 2021 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 februari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 maart 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat J. UFITEYEZU verschijnt voor de verzoekende partijen en van attaché I. LASSOUED, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen op 29 juli 2017 toe op het Belgische grondgebied en dienden op 13 september 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Verzoekers dienden op 6 maart 2020 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 28 mei 2021 beslissingen waarbij de verzoeken om internationale bescherming kennelijk ongegrond werden verklaard. Verzoekers stelden tegen deze beslissingen geen beroep in.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 31 augustus 2021 een beslissing waarbij de in punt 1.2. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoekers werden hiervan op 23 september 2021 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 06.03.2020 werd ingediend door :

S.(...), K.(...) (R.R. (...))

Geboren te (...) op (...)

S.(...), I.(...) (R.R. (...))

Geboren te (...) op (...)

Wettelijke vertegenwoordigers van:

S.(...), R.(...) (R.R. (...))

Geboren te (...) op (...)

S.(...), A.(...) (R.R. (...))

Geboren te (...) op (...)

Nationaliteit: Albanië

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 28.05.2021 met een beslissing verzoek kennelijk ongegrond door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

De duur van de procedure – namelijk één jaar en acht maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkenen beweren dat zij vrezen voor vervolging indien zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor vervolging volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Betrokkenen beroepen zich op de scholing van hun kinderen en dat een terugkeer hun kinderen ernstige schade zal toebrengen op school vlak, dat een onderbreking van het schooljaar niet gevraagd kan worden en dat dit een schending zou uitmaken van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind. Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Bovendien kan er redelijkerwijze van uit gegaan worden dat, gelet op de nog jonge leeftijd van hun jongste kind én op het feit dat hun oudste kind scholing heeft genoten

voor zijn komst naar België– wat aannemelijk is gezien zijn leeftijd bij aankomst in België – zij nog over voldoende aanpassingsvermogen aan de taal en onderwijs in het land van herkomst beschikken (EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov v. Oostenrijk; EHRM 26 september 1997, nr. 25017/94, Mehemi v. Frankrijk; EHRM 27 oktober 2005, nr. 32231/02, Keles v. Duitsland, par. 64; en EHRM 31 januari 2006, nr. 50252/99, Sezen v. Nederland, par. 47 en 49. In EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07; EHRM, Onur v. Verenigd Koninkrijk). Volledigheidshalve merken we op dat betrokkenen slechts één jaar scholing aantonen, met name in het schooljaar 2019-2020. Noch het administratief dossier noch huidige aanvraag 9bis bevat verdere bewijzen van scholing. De scholing van hun kinderen kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat het aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001, RVV nr. 107.646 van 30.07.2013, RVV nr. 107.495 dd 29.07.2013, RVV nr. 107.068 van 22.07.2013 en RVV nr. 106.055 van 28.06.2013). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. In deze zin kunnen verzoekers de rechtstreekse schending van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen. Volledigheidshalve merken we op dat inzake art. 28 van het Kinderrechtenverdrag, dient gesteld dat het recht op onderwijs niet ontzegd wordt bij een terugkeer. Betrokkenen tonen niet aan dat een scholing niet kan verkregen worden in het land van herkomst.

Betrokkenen halen aan dat zij bij een terugkeer helemaal opnieuw moeten beginnen. Echter, betrokkenen maken dit niet aannemelijk. Het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft impliceert niet dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020).

Betrokkenen zijn beide geboren en getogen in Albanië waar hun hele familie verblijft. Zoals blijkt uit hun verklaringen afgelegd tijdens de asielprocedure beschikken betrokkenen over een ruim familiaal netwerk in Albanië. Bovendien blijkt uit de verklaringen die betrokkenen aflegden tijdens de asielprocedure dat zij in juli 2019 vrijwillig terugkeerden naar Albanië maar in augustus reeds naar België terugkeerden. Betrokkenen tonen aldus zelf aan dat een tijdelijke terugkeer wel degelijk mogelijk is. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Het staat betrokkenen vrij om voor hun terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkenen helemaal van nul zouden moeten beginnen niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich op het redelijkheidsprincipe. Echter, het is niet omdat huidige beslissing een grote impact zou kunnen hebben dat ze onredelijk zou zijn. Huidige beslissing verplicht betrokkenen enkel om de aanvraag in het buitenland in te dienen, wat een tijdelijke maatregel is en dus geen schending vormt van het redelijkheidsprincipe (RVV, arrest nr 249346 van 18 februari 2021).

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen van goed gedrag zijn en dus geen gevaar betekenen voor de openbare orde, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkenen sinds 2017 in België zouden verblijven, dat zij sinds hun aankomst inspanningen geleverd zouden hebben om zich te integreren, dat mijnheer Frans geleerd zou hebben en zou spreken, dat dit zijn integratie in het dagelijkse leven zou bevorderen, dat hij een arbeidscontract bekomen zou hebben, dat zij dus financieel onafhankelijk zouden zijn en niet ten laste van de maatschappij zouden vallen, dat zij een huurovereenkomst hebben en dus niet op straat zouden leven maar wel op een beschaafde manier, dat het centrum van hun belangen zich in België zou bevinden, dat betrokkenen hun huurovereenkomst voorleggen evenals hun gezinssamenstelling en de arbeidsovereenkomst van mijnheer) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrontheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Gelet op de aanvraag om machtiging tot verblijf, dd° 06.03.2020 door betrokkenen ingediend overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 en gezien de asielaanvraag dd° 13.09.2019 van betrokkenen op genoemde datum nog in behandeling was, werd voor onderhavige beslissing gebruik gemaakt van de taal die voor deze asielprocedure bepaald werd, te weten het Nederlands (Toepassing van artikel 51 / 4 § 3 van de wet van 15 december 1980) (...).”

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoekers vragen in hun verzoekschrift uitdrukkelijk om het Frans als proceduretaal te hanteren.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen, maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de vreemdelingenwet. Deze wetbepaling luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

2.3. Aangezien verzoekers op 13 september 2019 een verzoek om internationale bescherming indienden en op 6 maart 2020 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, wordt de proceduretaal bepaald overeenkomstig artikel 51/4 van de vreemdelingenwet, zoals trouwens *in fine* van de bestreden beslissing in herinnering wordt gebracht. In artikel 51/4 van de vreemdelingenwet wordt volgende regeling voorgeschreven:

“§ 1. Het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming geschiedt in het Nederlands of in het Frans.

De taal van het onderzoek is tevens de taal van de beslissing waartoe het aanleiding geeft alsmede die van de eventuele daaropvolgende beslissingen tot verwijdering van het grondgebied.

§ 2. De vreemdeling dient op het moment van het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming onherroepelijk en schriftelijk aan te geven of hij bij het onderzoek van dit verzoek de hulp van een tolk nodig heeft.

Indien de vreemdeling niet verklaart de hulp van een tolk te verlangen, kan hij volgens dezelfde regels het Nederlands of het Frans kiezen als taal van het onderzoek.

Indien de vreemdeling geen van die talen heeft gekozen of verklaard heeft de hulp van een tolk te verlangen, bepaalt de Minister of zijn gemachtigde de taal van het onderzoek, in functie van de noodwendigheden van de diensten en instanties. Tegen die beslissing kan geen afzonderlijk beroep worden ingesteld.

In afwijking van voorgaande leden en onverminderd de mogelijkheid voor de minister of zijn gemachtigde om de taal van het onderzoek te bepalen in functie van de noodwendigheden van de diensten en instanties, wordt een volgend verzoek om internationale bescherming, ingediend overeenkomstig artikel 51/8, onderzocht in de taal waarin het vorig verzoek om internationale bescherming werd onderzocht.

§ 3. Bij de procedures voor de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State alsmede indien de vreemdeling tijdens de behandeling van het verzoek om internationale bescherming of binnen een termijn van zes maanden na afloop van de asielprocedure verzoekt om het toekennen van een machtiging tot verblijf op grond van de artikelen 9bis of 9ter, wordt de taal gebruikt die overeenkomstig paragraaf 2 is gekozen of bepaald.

Paragraaf 1, tweede lid, is van toepassing.”

2.4. In weerwil van de beweringen van verzoekers, valt hun geval wel onder het toepassingsgebied van artikel 51/4 van de vreemdelingenwet. Aangezien het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming in het Nederlands geschiedde, hetgeen door verzoekers nergens wordt betwist, diende het bestuur conform artikel 51/4, §3, van de vreemdelingenwet de Nederlandse taal te hanteren bij het onderzoek en de beslissing inzake de humanitaire regularisatie-aanvraag. In dergelijk geval wordt bij de procedures voor de Raad eveneens, in toepassing van hetzelfde artikel 51/4, §3, van de vreemdelingenwet, het Nederlands als proceduretaal gebruikt.

Er kan bijgevolg niet worden ingegaan op de vraag van verzoekers om de zaak in de Franse taal te behandelen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name het redelijkheids- en het evenredigheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht. Tevens voeren verzoekers de schending aan van het legitiem vertrouwen in het bestuur en stellen zij een kennelijke beoordelingsfout vast. Verzoekers stellen in hun enig middel het volgende:

“8.1 Les requérants étaient en procédure d’asile

En ce qu’en termes de décision, la partie adverse estime que les faits invoqués ne constituent pas des circonstances exceptionnelles ;

Que les requérants auraient dû introduire leur demande via le poste diplomatique ou consulaire belge compétent ;

Alors que qu’aux termes de l’article 9 bis de la loi du 15 décembre 1980 :

« § 1er. Lors de circonstances exceptionnelles et à la condition que l’étranger dispose d’un document d’identité, l’autorisation de séjour peut être demandée auprès du bourgmestre de la localité où il séjourne, qui la transmettra au ministre ou à son délégué. Quand le ministre ou son délégué accorde l’autorisation de séjour, celle-ci sera délivrée en Belgique.

La condition que l’étranger dispose d’un document d’identité n’est pas d’application :

- au demandeur d’asile dont la demande d’asile n’a pas fait l’objet d’une décision définitive ou qui a introduit un recours en cassation administrative déclaré admissible conformément à l’article 20 des lois sur le Conseil d’Etat, coordonnées le 12 janvier 1973, et ce jusqu’au moment où un arrêt de rejet du recours admis est prononcé ;

- à l’étranger qui démontre valablement son impossibilité de se procurer en Belgique le document d’identité requis.

§ 2. Sans préjudice des autres éléments de la demande, ne peuvent pas être retenus comme circonstances exceptionnelles et sont déclarés irrecevables :

1° les éléments qui ont déjà été invoqués à l’appui d’une demande d’asile au sens des articles 50, 50bis, 50ter et 51, et qui ont été rejetés par les instances d’asile, à l’exception des éléments rejetés parce qu’ils sont étrangers aux critères de la Convention de Genève tel que déterminé à l’article 48/3 et aux critères prévus à l’article 48/4 en matière de protection subsidiaire, ou parce qu’ils ne relèvent pas de la compétence de ces instances;

2° les éléments qui auraient dû être invoqués au cours de la procédure de traitement de la demande d’asile au sens de l’article 50, 50bis, 50ter et 51, dans la mesure où ils existaient et étaient connus de l’étranger avant la fin de la procédure;

3° les éléments qui ont déjà été invoqués lors d’une demande précédente d’autorisation de séjour dans le Royaume à l’exception des éléments invoqués dans le cadre d’une demande jugée irrecevable en raison de l’absence des documents d’identité requis ou en raison du non-paiement ou du paiement incomplet de la redevance visée à l’article 1er/1 et à l’exception des éléments invoqués dans les demandes précédentes qui ont fait l’objet d’un désistement ;

4° les éléments qui ont été invoqués dans le cadre d’une demande d’obtention d’autorisation de séjour sur la base de l’article 9ter.

§ 3. La demande d’autorisation de séjour dans le Royaume est examinée uniquement sur la base de la dernière demande introduite transmise par le bourgmestre ou son délégué au ministre ou à son délégué. L’étranger qui introduit une nouvelle demande est réputé se désister des demandes pendantes introduites antérieurement ».

Attendu que la partie adverse ne peut pas ignorer que le 13 septembre 2019 les requérants avaient introduit une demande de protection internationale, craignant une vendetta qui pouvait être exercée contre eux, suite à un problème foncier ;

Que la vendetta est une pratique assez courante dans cette région.

Attendu que le fait que le 27 mai 2021 le CGRA a pris une décision de refus de cette demande de protection internationale est irrelevant, la situation devant être prise en compte étant celle du moment où la demande a été introduite, soit le 3 mars 2020.

Attendu qu'à cette date les requérants ne pouvaient pas retourner dans leur pays d'origine pour introduire leur demande via le poste diplomatique ou consulaire belge, en leur qualité de demandeur d'asile.

Attendu que les requérants ont aussi prouvé, à suffisance de droit, leur parfaite intégration dans la société belge.

8.2 Une décision mal motivée

Attendu que la partie adverse motive sa décision au moyen d'une argumentation de type stéréotypée, ne reprenant pas correctement les éléments de la cause et ne correspondant pas à une motivation répondant aux exigences légales des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs ;

Que la décision prise par la partie adverse n'est en rien individualisée, qu'à aucun moment, la décision ne fait référence aux éléments qui empêchaient aux requérants de retourner dans leur pays, auprès du poste diplomatique ou consulaire belge ;

Alors qu'il a été décidé par le Conseil d'Etat que, « selon les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, la motivation dont chaque acte administratif doit faire l'objet consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait qui ont déterminé son adoption ; que cette motivation doit être adéquate, c'est-à-dire exacte, complète et propre au cas d'espèce » (Conseil d'Etat, arrêt n° 185.724 du 19 août 2008 ; RG : A.179.818/29.933) ;

Que la motivation est insuffisante et erronée car elle ne comporte aucun élément relatif à la situation personnelle des requérants.

Attendu qu'en pensant que les requérants pouvaient retourner dans leur pays d'origine ou de séjour constituerait une atteinte à l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme (ci-après, « CEDH ») ;

Qu'en effet, la motivation de l'acte attaqué ne permet pas aux requérants de comprendre en quoi leur demande de protection internationale ne constituait pas un motif leur permettant d'introduire leur demande à partir de la Belgique ;

Que le retour en Albanie constitue pour un grand risque qui mettra en péril leur intégrité physique et psychologique ;

Que les requérants ne comprennent pas en quoi leur situation personnelle ne revêtirait pas le seuil de gravité requis par l'article 3 de la CEDH ;

Qu'en ignorant ce qui précède la partie adverse a violé le principe de bonne administration lui imposant de statuer en tenant compte de tous les éléments pertinents de la cause.

Attendu qu'à ce sujet la Cour de Cassation a déjà jugé, dans son arrêt du 24/6/2015, que si l'éloignement crée une dégradation importante de la situation ou une réduction significative de son espérance de vie, l'on pouvait conclure à une violation de l'article 3 CEDH en ce qu'il prohibe de manière absolue tout traitement inhumain et dégradant.

Attendu que de leur côté les tribunaux belges se sont plusieurs fois prononcés sur la violation de l'article 3 CEDH : « Pour qu'un traitement soit inhumain ou dégradant, il n'est pas nécessaire qu'il mette en péril la vie humaine de celui auquel il est infligé, qu'il suffit, pour qu'il soit qualifié tel, qu'il mette gravement en question les droits fondamentaux des personnes auxquelles il est infligé; que parmi ces droits fondamentaux figure le droit à l'intégrité physique et, en conséquence, le droit de recevoir des soins appropriés dans des conditions décentes)) (Bruxelles, 13.6.97, R.G., n° 1997/2359, Sulejmani Naser Haliti Ferije c. Etat belge; Civ. (réf.), Bruxelles, 17.4.96, R.D.E., 1996, n°91, 765; Trib. Pr. Inst. Bruxelles, réf., 27.2.96, R.G., n° 961362/C, Jonuz Ibrahimovic c. Etat belge).

Que de la même manière, le Conseil d'Etat a pu juger, notamment dans un arrêt n° 96.643 du 19 juin 2001, que « l'article 3 de la Convention « impose aux Etats parties à la Convention le devoir, non seulement de ne pas violer le droit protégé par cette disposition, mais aussi de prévenir les violations de ce droit », (CE., n° 96.643, 19juin 2001, Adm. Publique, 09/2001, 154-155).

Attendu que tel est le cas in casu, que, par conséquent, en ne prenant pas la peine de motiver sa décision au regard de la situation réelle des requérants au regard de l'article 3 CEDH, la partie adverse a violé son devoir de précaution et de minutie.

Que pour toutes ces raisons, il convient d'annuler la décision attaquée ;

Que partant, le moyen des requérants est fondé."

3.2. Een schending van het redelijkheidsbeginsel (of van het proportionaliteitsbeginsel dat er een bijzondere toepassing van is) als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij de haar toegekende discretionaire beoordelings- of beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Van een schending van het redelijkheidsbeginsel (en van het proportionaliteitsbeginsel) kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing, waarvan is vastgesteld dat ze berust op deugdelijke grondslagen, inhoudelijk dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon of, nog, er een zodanige wanverhouding bestaat tussen die motieven

en de inhoud van de beslissing, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot die besluitvorming zou komen of die beslissing zou nemen (RvS 29 mei 2020, nr. 247.683).

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62, §2, van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (RvS 7 maart 2011, nr. 211.838). Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kennen, nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3.5. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

3.6. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidscontrole van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

3.7. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoekers geschonden geachte artikel 9bis van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

*"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)"*

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt, of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister/staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid. Deze discretionaire bevoegdheid heeft enkel de redelijkheid als grens waardoor de Raad de ongegrondheidsbeslissing enkel onwettig kan bevinden indien ze tegen alle redelijkheid ingaat.

3.8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers in hun aanvraag om machtiging tot verblijf van 6 maart 2020 het volgende hadden uiteengezet betreffende de buitengewone omstandigheden:

“III. SUR LES CIRCONSTANCES EXCEPTIONNELLES

Attendu que la présente demande d'autorisation de séjour se base sur l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers ;

Que cette base juridique permet à une personne de demander une autorisation de séjour auprès des autorités belges lorsqu'il existe dans son chef des circonstances exceptionnelles qui ne lui permettent pas d'introduire une telle demande auprès d'un poste diplomatique belge dans son pays d'origine.

1. Une demande d'asile en cours d'examen et une crainte de persécution en cas de retour dans leur pays d'origine

Attendu que les requérants sont arrivés en Belgique en 2017 ;

Que dans un premier temps, ils n'ont introduit aucune demande d'autorisation de séjour puisqu'ils pensaient retourner en Albanie ;

Que toutefois, depuis leur arrivée, les requérants ont appris que leur terrain avait été convoité par une personnalité influente en Albanie et que dès lors, leur retour en Albanie esi compromise car cette personne les a menacés de les persécuter s'ils revenaient ;

Attendu que c'est dans ce cadre, que les requérants ont introduit une demande d'asile en Belgique en date du 13 septembre 2019 ;

Attendu que cette demande est toujours en cours d'examen ;

Attendu que par conséquent, il convient de considérer cette réalité comme une circonstance exceptionnelle justifiant que les requérants ne retournent pas en Albanie pour aller lever les autorisations de séjour auprès des autorités consulaires belges et demander une autorisation de séjour à partir de la Belgique.

2. Une intégration réussie et des enfants scolarisés en Belgique

Attendu que les requérants sont en Belgique depuis quelques années ;

Que depuis leur arrivée, ils ont réalisé des démarches pour s'intégrer dans notre société ;

Que notamment, Monsieur S.(...) I.(...) a appris et parle aujourd'hui français, une des langues nationales;

Qu'ils s'agit d'un facteur qui favorise son intégration dans la vie de tous les jours ainsi que sur le marché du travail ;

Attendu que par ailleurs, Monsieur S.(...) I.(...) a obtenu un contrat de travail d'ouvrier dans la société W.(...) M.(...) Sprl sis à (...);

(cfr contrat de travail d'ouvrier)

Attendu que cet élément constitue un facteur non négligeable pour son indépendance financière et celui de sa famille puisqu'ils ne sont pas une charge pour les pouvoirs publics ;

Attendu qu'en outre, les requérants ont su obtenir un logement et qu'ils mènent dès lors une vie décente, qu'ils ne sont pas dans la rue ; (cfr bail d'appartement et composition de ménage en annexes)

Attendu qu'il faut noter également que les enfants des requérants sont scolarisés en Belgique ; (cfr attestations de fréquentation en annexes)

Que si les requérants et leurs enfants devaient quitter la Belgique pour introduire la présente demande dans leur pays d'origine, ceci nuirait gravement à la scolarité des enfants et serait à l'encontre de l'esprit de Convention de New York du 20 novembre 1989 relative aux Droits des enfants ;

Qu'en effet, leurs enfants ont un droit de terminer au moins leur année scolaire ;

Que la jurisprudence et même la pratique administrative retiennent que des situations telles que la scolarité des enfants soit considérée comme une circonstance exceptionnelle permettant au demandeur d'introduire sa demande à partir de son pays de résidence ;

Que concernant particulièrement la scolarité des enfants : il a été régulièrement tranché par le Conseil d'Etat que l'interruption d'une année scolaire d'un enfant mineur du requérant constitue une circonstance

exceptionnelle au sens de l'article 9, al. 3, de la loi du 15 décembre 1980 (et également un préjudice grave difficilement réparable) ;

Que cela vaut en principe pour tous les enfants qui sont scolarisés, même en maternelles (C.E., 20 juin 2000, arrêt n° 88.076, Rev. Dr. Etr., 2000, n° 109, p. 282 ; C.E., 3 août 1998, arrêt n° 75.549 ; C.E., 29 septembre 1998, arrêt n° 75.994) ;

Que dès lors, il faudrait considérer cette situation comme une autre circonstance exceptionnelle permettant aux requérants d'introduire leur demande d'autorisation de séjour à partir de la Belgique ;

Attendu que par ailleurs, depuis leur arrivée en Belgique, il faut considérer que les requérants ont toujours eu un comportement exemplaire et n'ont été mêlés, à aucun moment, à des actes répréhensibles, ils n'ont de ce fait jamais eu à répondre devant les autorités judiciaires belges de faits susceptibles de compromettre l'ordre public ou la sécurité nationale ;

Qu'ainsi, les requérants prouvent qu'ils ont fait de la Belgique, le foyer de leurs centres d'intérêts et que cela constitue une circonstance exceptionnelle leur permettant de demander l'autorisation de séjour à partir de la Belgique.

3. Une situation de séjour précaire qui nécessite une régularisation

Attendu que les circonstances exceptionnelles doivent être comprises dans le sens où il faut pouvoir démontrer qu'il est particulièrement difficile pour les requérants de retourner demander l'autorisation de séjour dans leur pays d'origine ;

Que dans le cas d'espèce, après avoir quitter l'Albanie où ils n'ont aucun espoir de retour, après s'être établis en Belgique, avoir réalisé des démarches pour s'intégrer, avoir trouvé un logement ainsi qu'une opportunité de travail, il serait particulièrement difficile pour les requérants de retourner dans son pays d'origine puisqu'ils devraient tout reprendre à zéro alors qu'ils se sont construits une nouvelle vie en Belgique ;

Qu'ainsi, les requérants se trouvent dans une situation humanitaire urgente et que pour cette raison, ils introduisent la présente demande d'autorisation de séjour à partir de la Belgique ;

Attendu qu'en outre, le Conseil d'Etat a considéré qu'."une règle d'administration prudente exige que l'autorité apprécie la proportionnalité entre, d'une part, le but et les effets de la démarche administrative prescrite par l'alinéa 2 de la disposition [en l'occurrence de l'article 9], et d'autre part, leur accomplissement plus ou moins aisé dans les cas individuels et les inconvénients inhérents à son accomplissement, tout spécialement les risques auxquels la sécurité des requérants et l'intégrité de leur vie familiale serait exposée s'ils s'y soumettaient" (C.E., n° 58.869, 11ème chambre, 01/04/1996, R.D.E. 1996, p. 742 ; n° 103.146) ;

Que selon le principe de proportionnalité, obliger les requérants à retourner en Albanie où ils n'ont aucun espoir de retour, cela ne devrait pas leur être imposé puisque le prix à payer pour eux et leurs enfants est démesurément lourd par rapport à l'avantage qui en découlerait pour l'Etat belge ;

Que de ce point de vue, le demande est fondée."

3.9. In hun middel betogen verzoekers dat de procedure inzake internationale bescherming nog liep op het ogenblik dat zij in maart 2020 hun aanvraag om machtiging tot verblijf hadden ingediend. Zij stellen dat zij niet konden terugkeren en dat de 'buitengewone omstandigheden' beoordeeld moeten worden op het ogenblik van de aanvraag.

3.10. De Raad stelt vast dat verzoekers in hun aanvraag om machtiging tot verblijf van 6 maart 2020 de lopende asielpcedure als buitengewone omstandigheid hadden aangevoerd. In tegenstelling tot verzoekers' beweringen in hun middel dient het al dan niet vervuld zijn van de buitengewone omstandigheden te worden beoordeeld op het ogenblik van het nemen van de beslissing (cf. RvS 26 februari 2009, nr. 4.069 (c)), en niet op het ogenblik waarop de aanvraag om machtiging tot verblijf wordt ingediend.

De procedure inzake internationale bescherming van verzoekers werd afgesloten met de afwijzende beslissingen van de commissaris-generaal van 28 mei 2021, waardoor de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de thans bestreden beslissing op 31 augustus 2021 rechtsgeldig kon besluiten dat de (ondertussen afgesloten) asielpcedure van verzoekers geen buitengewone omstandigheid uitmaakt. In de beslissing wordt hieromtrent wel degelijk gemotiveerd. Er wordt terecht overwogen dat "(d)e aangehaalde elementen (...) geen buitengewone omstandigheid (vormen) waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 28.05.2021 met een beslissing verzoek kennelijk ongegrond door het Commissariaat-

generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.(...) Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.(...)". Verzoekers kunnen dus niet dienstig voorhouden dat de motieven van de beslissing niet toelaten te begrijpen waarom hun verzoek om internationale bescherming geen reden zou uitmaken om de aanvraag om machtiging tot verblijf in België in te dienen.

3.11. In zoverre verzoekers in hun middel aanvoeren dat zij betrokken waren in een grondconflict en bloedwraak in hun regio nog vaak voorkomt, stipt de Raad samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen aan dat verzoekers de voorgehouden onveilige situatie in hun land van herkomst niet met objectieve elementen hadden gestaafd. Waar verzoekers herhalen dat zij op afdoende wijze hun integratie hebben bewezen, brengt de Raad in herinnering dat in de beslissing onder verwijzing naar de rechtspraak van de Raad van State wordt bevestigd dat de elementen van integratie *"niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)"*.

3.12. In hun tweede middelonderdeel betogen verzoekers dat de beslissing niet geïndividualiseerd en stereotiep zou zijn. Volgens verzoekers kan op basis van de beslissing niet worden begrepen waarom een terugkeer naar Albanië geen schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM.

3.13. Het door verzoekers geschonden geachte artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"(n)iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218). Het EHRM heeft reeds een ruim aantal zaken beslecht waarin moest worden nagegaan of er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de vreemdeling bij een terugleiding zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. De principes worden uiteengezet in de arresten van de Grote Kamer in de zaken *"F. G. tegen Zweden"* en *"J. K. en anderen tegen Zweden"* (EHRM 23 maart 2016, *F. G./Zweden* en EHRM 23 augustus 2016, *J. K. en anderen/Zweden*; zie ECHR *"Guide on the case-law of the European Convention on Human Rights, Immigration"*, updated on August 31st 2020). Hierbij dient een rigoureuze en *ex nunc*-onderzoek van de voorzienbare gevolgen van een verwijdering van de betrokkene naar het land van bestemming te worden doorgevoerd, rekening houdend met de algemene toestand aldaar en de specifieke omstandigheden van de betrokkene (EHRM 23 maart 2016, *F. G./ Zweden*, §§ 113-115).

3.14. De Raad stelt in de eerste plaats vast dat de bestreden beslissing allerm minst stereotiep is en wel degelijk werd geïndividualiseerd. Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat verzoekers in hun aanvraag om machtiging tot verblijf van 6 maart 2020 nergens concreet hadden aangevoerd dat een terugkeer naar Albanië een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Zij hadden in hun aanvraag enkel aangegeven dat hun grond in Albanië belaagd werd door een invloedrijk persoon en dat zij bij een terugkeer zouden worden vervolgd zoals zij ook in hun verzoek om internationale bescherming hadden meegedeeld. Deze loutere beweringen van verzoekers worden niet in het minst gestaafd. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent het volgende gesteld:

"Betrokkenen beweren dat zij vrezen voor vervolging indien zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor vervolging volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties."

Aangezien de asielmotieven van verzoekers 'kennelijk ongegrond' werden bevonden, kunnen deze elementen zonder bijkomende bewijzen evenmin als 'buitengewone omstandigheden' beschouwd worden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. In hun middel halen verzoekers nog rechtspraak aan over artikel 3 van het EVRM in medische aangelegenheden, maar zij slagen er niet in deze te betrekken op hun persoonlijke situatie.

3.15. Er werd geen schending van artikel 3 van het EVRM, noch van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt. Verzoekers tonen niet aan dat bepaalde elementen niet of onvoldoende zouden zijn onderzocht of dat de bestreden beslissing niet zou berusten op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen, noch dat de motieven in kennelijke wanverhouding zouden staan tot het besluit. Er is geen sprake van een motiveringsgebrek of een schending van het zorgvuldigheids-, redelijkheids- en/of evenredigheidsbeginsel. Verzoekers hebben evenmin een schending van het vertrouwensbeginsel of een kennelijke beoordelingsfout aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie mei tweeduizend eenentwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN